

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Pr 120935 20 Pžp 2
Brčko, 10.07.2020. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u prekršajnom predmetu protiv okrivljenog „ELIF“ d.o.o. Brčko distrikt BiH, zbog prekršaja iz člana 38. stav 2. i člana 39. stav 5., kažnjiv po članu 67. stav 1. tačka 3) Zakona o porezu na dodatu vrijednost („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 9/05, 35/05, 100/08 i 33/17), odlučujući o žalbi branioca okrivljenog Edvina Agić, advokata iz Tuzle, podnesenoj protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Pr 120935 19 Pr 3 od 10.03.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 10.07.2020. godine, donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Odbija se kao neosnovana žalba branioca okrivljenog „ELIF“ d.o.o. Brčko distrikt BiH, podnesena protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Pr 120935 19 Pr 3 od 10.03.2020. godine.

Obrazloženje

Rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Pr 120935 19 Pr 3 od 10.03.2020. godine, okrivljeni „ELIF“ d.o.o. Brčko distrikt BiH, oglašen je odgovornim da je, radnjama opisanim u izreci navedenog rješenja, počinio prekršaj iz člana 38. stav 2. i člana 39. stav 5., kažnjiv po članu 67. stav 1. tačka 3) Zakona o porezu na dodatu vrijednost BiH, pa mu je sud, temeljem navedenog zakonskog propisa, i uz primjenu članova 11., 12. stav 2. i 13. Zakona o prekršajima Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 24/07, 6/12, 11/12 i 29/16), izrekao novčanu kaznu u iznosu od 5.000,00 KM, koju je okrivljeno pravno lice dužno platiti u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti rješenja.

Istim rješenjem, na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 33/13, 27/14 i 3/19), u vezi sa članom 9. stav 2. Zakona o prekršajima Brčko distrikta BiH, okrivljeni je obavezan da plati troškove prekršajnog postupka u iznosu od 20,00 KM, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti rješenja, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno podnio branilac okrivljenog advokat Edvin Agić iz Tuzle (u daljem tekstu branilac okrivljenog), zbog bitnih povreda prekršajnog postupka, povrede materijalnog propisa o prekršajima, odluke o sankciji i troškovima prekršajnog postupka, te zbog povrede prava na pravično

suđenje, predlažući ovom sudu da žalbu uvaži i pobijano rješenje preinači, tako što će okrivljenom izreći uslovnu osudu ili novčanu kaznu u znatno manjem iznosu ili da uvaži žalbu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Uprava za indirektno oporezivanje BiH - Regionalni centar Tuzla (u daljem tekstu ovlašteni organ), u odgovoru na žalbu osporava osnovanost žalbenih navoda branioca okrivljenog, navodeći da je prvostepeno rješenje pravilno i zakonito, predlažući ovom sudu da žalbu odbije kao neosnovanu.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje u granicama žalbenih navoda, u smislu odredbe člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja se u skladu s članom 9. stav 2. Zakona o prekršajima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, primjereno primjenjuje u prekršajnom postupku, te odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba branioca okrivljenog nije osnovana.

Neosnovani su žalbeni navodi branioca okrivljenog da prvostepeni sud nije mogao dopustiti predstavniku ovlaštenog organa da na usmenom pretresu uredi prekršajni nalog, jer te radnje navodno ne poznaje Zakon o prekršajima Brčko distrikta BiH. S tim u vezi, ovaj sud podsjeća da je na usmenom pretresu od 27.02.2019. godine, predstavnik ovlaštenog organa precizirao činjenični opis prekršaja, koji je bio sadržan u prekršajnom nalogu, o kojem je okrivljeni zatražio sudsko odlučivanje u ovom postupku. Dakle, ovlašteni organ nije izvršio suštinsku izmjenu činjeničnog opisa prekršaja, niti je „dopunio prekršajni nalog“ stavljanjem na teret okrivljenom dodatnih okolnosti koje već nisu bile sadržane u prekršajnom nalogu, nego je činjenični opis samo prilagodio zakonskom opisu bića predmetnog prekršaja. Ovlaštenje predstavnika ovlaštenog organa da na usmenom pretresu precizira činjenični opis prekršaja koji je stavio na teret okrivljenom, sadržano je u članu 275. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH, koji se u skladu sa članom 9. stav 2. Zakona o prekršajima Brčko distrikta BiH shodno primjenjuje u prekršajnom postupku i kojim je propisano da tužilac (ovdje ovlašteni organ) na glavnom pretresu može izmijeniti optužnicu (ovdje činjenični opis prekršaja iz prekršajnog naloga), ako ocijeni da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici (prekršajnom nalogu). Istom zakonskom odredbom je propisano da se tada glavni pretres (ovdje usmeni pretres) može odgoditi radi pripremanja odbrane, a u ovom slučaju prvostepeni sud je upravo tako i postupio na traženje odbrane, odnosno odgodio je usmeni pretres za 24.04.2019. godine (dakle, za period od skoro dva mjeseca), tako da se ne mogu prihvatiti žalbeni navodi branioca da je preciziranjem činjeničnog opisa prekršaja dovedena u pitanje pravna sigurnost okrivljenog i povrijeđeno njegovo pravo na odbranu i pravično suđenje.

Imajući u vidu da je predstavnik ovlaštenog organa na usmenom pretresu precizirao činjenični opis prekršaja, sud više nije vezan opisom prekršaja iz prekršajnog naloga, kako je to ovaj sud ukazao u svom rješenju broj 96 o Pr 120935 19 Pžp od 27.06.2019. godine (kojim je žalba ovlaštenog organa uvažena, ukinuto ranije rješenje prvostepenog suda i predmet vraćen na novi usmeni pretres), tako da ovaj sud nije ni razmatrao žalbene navode branioca okrivljenog da je nejasan činjenični opis prekršaja sadržan u prekršajnom nalogu i da isti ne sadrži sva obilježja bića predmetnog prekršaja. S tim u vezi, na usmenom pretresu precizirani činjenični

opis prekršaja (koji je jedino relevantan i koji je predmet odlučivanja u ponovnom postupku), suprotno žalbenim navodima branioca, sadrži sva bitna obilježja prekršaja koji je okrivljenom stavljen na teret, odnosno sadrži iznos poreza na dodatu vrijednost koji okrivljeni nije obračunao, uplatio i iskazao u podnesenoj PDV prijavi i za koji poreski period, kao i odredbe Zakona o PDV-u suprotno kojima je okrivljeni na taj način postupio.

Činjenično stanje navedeno u izreci prvostepenog rješenja, sud je pravilno utvrdio na osnovu dokaza izvedenih od strane ovlaštenog organa, odnosno zapisnika o PDV kontroli i rješenja donesenih u poreskom upravnom postupku pred ovlaštenim organom, koja su stekla svojstvo izvršnosti i kojima je okrivljenom kao poreskom obvezniku utvrđen razrez indirektnih poreza. U tom postupku poreske kontrole, poređenjem podataka trgovačke knjige na malo, sa popisnim listama maloprodajne robe koje je vodio okrivljeni, utvrđene su razlike koje se smatraju neevidentiranom realizacijom, odnosno manjkom. U pomenutim poreskim rješenjima navedene su relevantne odredbe Zakona o PDV-u i Pravilnika o primjeni tog Zakona, prema kojima se manjak dobara smatra upotrebom dobara u vanposlovne svrhe, tj. prometom dobara na koji se plaća PDV.

Vezano za prethodno navedeno, ovaj sud nije cijenio ni žalbene navode branioca okrivljenog da su nejasna navedena poreska rješenja, koja je ovlaštenu organ izveo kao dokaz u ovom postupku, te da je za njihovo razumijevanje potrebno vještačenje, budući da je ta rješenja okrivljeni mogao osporavati u provedenom poreskom upravnom postupku pred ovlaštenim organom, odnosno u tom postupku ukazivati na eventualne nejasnoće, nezakonitosti ili nepravilnosti rješenja kojim mu je utvrđen razrez indirektnih poreza, zbog dodatno utvrđene PDV obaveze. Dakle, sud u prekršajnom postupku ne može preispitivati pravilnost tog rješenja, a osim toga, pogrešno smatra branilac da je prvostepenom sudu bilo neophodno vještačenje, odnosno osoba koja raspolaže potrebnim stručnim znanjem, za ocjenu i pravilno razumijevanje izvedenih materijalnih dokaza, pa makar to bila i rješenja donesena u poreskom upravnom postupku.

Branilac okrivljenog u žalbi navodi da, ako bi sud i prihvatio da nije pravilno obračunat PDV, onda bi se jedino moglo raditi o iznosu od 3.195,00 KM, koji se dobije kada se od 27.986,00 KM (iznos PDV-a koji je kontrolom utvrdio ovlaštenu organ), oduzme 24.791,00 KM, odnosno iznos koji je okrivljeni iskazao u PDV prijavi za poreski period jun 2017. godine i koju prijavu je izveo kao dokaz. S tim u vezi, valja ukazati da je iznos od 27.986,00 KM dodatno utvrđena PDV obaveza, u kojoj nije sadržan iznos od 24.791,00 KM, koji je okrivljeni iskazao u podnesenoj PDV prijavi. To se jasno vidi iz dispozitiva rješenja ovlaštenog organa od 24.05.2018. godine, kojim je okrivljenom utvrđen razrez indirektnih poreza, gdje je za predmetni poreski period jun 2017. godine, u tabeli prvo prikazan iznos PDV prijavljen samoopozivanjem, odnosno podnesenom PDV prijavom (1.077,00 KM), a zatim do njega iznos utvrđen kontrolom (29.063,00 KM), te u konačnom razlika ta dva iznosa, tj. predmetnih 27.986,00 KM, koji iznos PDV-a okrivljeni nije obračunao, uplatio i iskazao u podnesenoj PDV prijavi.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno, prvostepeni sud je na pravilno utvrdeno činjenično stanje, primijenio relevantne odredbe Zakona o PDV-u i pravilno utvrdio da je okrivljeni svojim radnjama ostvario sva obilježja bića prekršaja koji mu je ovlaštenu organ stavio na teret, tako da, suprotno žalbenim navodima branioca, nije

bilo mjesta da sud, primjenom načela „*in dubio pro reo*“ obustavi prekršajni postupak protiv okrivljenog.

Preispitujući i žalbene navode kojima branilac okrivljenog ukazuje da je novčana kazna, koju je prvostepeni sud izrekao okrivljenom, previsoko određena i da bi se i sa uslovnom osudom mogla postići svrha kažnjavanja, jer okrivljeni do sada nije kažnjavan, ovaj sud ukazuje da je članom 67. stav 1. tačka 3) Zakona o PDV-u, za predmetni prekršaj propisana novčana kazna u iznosu koji odgovara iznosu od 50% od neplaćenog ili pogrešno obračunatog iznosa PDV-a, a minimalno u iznosu od 100 KM. Dakle, zakonom propisana novčana kazna u konkretnom slučaju iznosi 13.993,00 KM (50% od 27.986,00 KM), a prvostepeni sud je, upravo uzimajući u obzir nekažnjavanost okrivljenog kao olakšavajuću okolnost, istom izrekao ublaženu novčanu kaznu u iznosu od 5.000,00 KM. I po ocjeni ovog suda, upravo će se izrečenom novčanom kaznom postići svrha kažnjavanja.

Navedena novčana kazna je adekvatna prekršajnoj odgovornosti okrivljenog, a naročito imajući u vidu težinu počinjenog prekršaja koja se ogleda u iznosu PDV-a koji okrivljeni nije obračunao i uplatio, ovaj sud smatra da se svrha kažnjavanja ne bi mogla postići izricanjem novčane kazne u manjem iznosu, niti blaže sankcije, odnosno uslovne osude, kako to branilac okrivljenog u žalbi predlaže. Ovo posebno iz razloga što je prvostepeni sud kao olakšavajuću okolnost već cijenio da okrivljeni ranije nije prekršajno kažnjavan, na šta njegov branilac žalbom potencira, tako da se ista okolnost ne može dva puta vrednovati kao olakšavajuća.

Kako je iz svega naprijed izloženog očigledno da je žalba branioca okrivljenog neosnovana, odnosno da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepeno rješenje pobija žalbom, to je ovaj sud, na temelju člana 74. Zakona o prekršajima Brčko distrikta BiH, žalbu branioca okrivljenog odbio kao neosnovanu, odnosno odlučio kao u izreci ovog rješenja.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić